

FOLK OG LAND

NR. 9 — 8. ARGANG

LØRDAG 7. MARS 1959

LØSSALG 65 ØRE

Den kommunistiske agentvirksomhet avsløres

Den uhyggelige skole i Marienbad i Bøhmen hvor de røde spioner utdannes
Sannheten om kjente «avhoppere» og «antikommunistere»

Sensasjonell beretning til Folk og Land fra den tjekkiske forfatterinne Olga von Barényi

Avisene brakte for en tid siden meddelelse om en kommunistisk agent som var rømt over til Adenauerrepublikken fra den annen side av jernteppet og som fortalte om en hær av kommunistiske agenter som ovesvømmet Europa. Særlig var det ille i Vest-Tyskland. Agenten, som hadde en meget høy stilling innen den øst-tyske spionasjetjeneste, og hvis navn var Dombrowsky, har etter sigende oppgitt navnene på en rekke agenter til de tyske myndigheter og det skal allerede være foretatt en rekke arrestasjoner. Men det er ikke bare fra Øst-Tyskland agentene flommer inn over Vest-Tyskland. Hovedsetet for spionasje- og agentvirksomheten er utvilsomt Tsjekkoslovakia, og den tsjekkiske forfatterinne Olga von Barényi — som våre lesere vil kjenne fra tidligere korrespondanser i Folk og Land, har sendt oss en sensasjonell artikkel om denne virksomhet, som ingen kjenner bedre enn henne. Hun forteller om den grusomme spionasjeskolen i Marienbad, hvor elevene tvangsrekrutteres, og om hvorledes de så bringes over til Vest-Tyskland som «flyktninger» og «avhoppere». Vi gir ordet til forfatterinnen, som blant annet har skrevet boken «Prager Totentanz», som kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste:

Det er merkelig hvor få opplysninger det kommer i de fleste tyske aviser om kommunistisk spionasje. I stedet får en uavlatelig høre om den «nynazistiske og nyfascistiske fare». Naturligvis var det igjen de nazistiske anitsemiter som malte hakekors på den jødiske synagoge i Düsseldorf. Denne meddelelse ble trykket med kjempstore typer og hatefullt kommentert. Da det viste seg at gjerningsmannen var en kommunist, der som provokatorisk agent hadde til oppgave å male hakekors og dermed tydelig gi bevis for «nazistiske fare», fant de tyske aviser det ikke møyenverd å nevne denne sikkerlig ikke uinteressante kjennsgjerning.

Spionasjeskolen

De fleste kommunistiske spioner i Bundesrepublikken er tsjekkere. I Marienbad, et kjent kursted i Bøhmen, er det en kommunistisk skole for agenter. Inntil nå har det ikke stått noe i noen avis i «den fri verden» om denne egenartede skole. Lederen av denne spionasjeskole er en sovjetrussisk offiser, instruktørene er tsjekkiske etterretningsoffiserer, kriminalister og erfarne mannlige og kvinnelige agenter. Elevene, menn og kvinner i alderen 18—50 år, har dels meldt seg frivillig, og er da fanatiske kommunister, eller de er tvunget inn ved denne anstalt. De siste er for det meste antikommuni-

ster, som hadde valget mellom henrettelse og spionasje i Bundesrepublikken. Betingelsen er at de må ha slektninger som forblir som gisler i Tsjekkoslovakia. Agenten vet med sikkerhet at han må fylle sin oppgave helt ut, for av det avhenger hans mors, hans søsters eller hans barns liv. Hvis han «hoppet av» eller henvendte seg til de tyske myndigheter, så ville noen dager senere hans mor eller hans far eller hans barn være døde.

Spionasjeskolen i Marienbad holder til i et tidligere luksushotell og er maskert som ubebodd bygning. Vinduspersiennene er trukket ned dag og natt og parken er

Forts. side 7.

Masseinnvandring til Israel fra kommunistlandene

Vekker uro innen den arabiske verden

Generalsekretæren i Araberstatenes Liga uttaler seg til Folk og Land og sender en hilsen til det norske folk

Telegrammer til dagspressen forteller om en uavbrutt strøm jødiske innvandrere som daglig flytter fra Rumenia til Israel. Det er satt opp egne flyruter for å befordre dem og de har mellomstasjon med venteleire i Italia. Også russerne har bebudet at det vil slippe sine jøder fri for utvandring til Israel. Disse begivenheter har naturligvis vakt den største engstelse og uro i de arabiske land — og her taler vi da ikke bare om landene under Nassers styre. For å få et inntrykk av hvorledes araberne ser på utviklingen har vi bedt vår korrespondent i Kairo dr. Omar Amin von Leers om å henvende seg til en arabisk politiker som representerer hele den arabiske verden, generalsekretæren i Araberstatenes Liga. Her er det intervju generalsekretæren har vært så elskverdig å gi Folk og Land.

Kairo 18. februar 1959.

Deres korrespondent har henvendt seg til generalsekretæren i Araberstatenes Liga, Abdek Khalek Hassouna Pascha på vegne av Folk og Land og forelagt ham endel spørsmål i forbindelse med den store innvandring av jøder fra det øst-europeiske land til Israel. Generalsekretæren tok meget elskverdig mot bladets korrespondent og selv om han var meget forsiktig med sine uttalelser, vil de sikkert bli lest med interesse nå når Midt-Østen igjen trer frem som et av de farligste brennpunkter. Her er spørsmålene og svarene.

— Har Deres Excellence inntrykk av at den nye innvandring til Palestina fra de øst-europeiske land vil gjøre Israel til et av de farligste kommunistiske sentralpunkter i verden, idet massen av de russiske og rumenske jøder er kommunister av den Trotzky-gruppe, som tilstreber en alminnelig verdensrevolusjon under jødisk-kommunistisk ledelse?

— Jeg skulle tro at det vil bli tilfallet hvis de forsøk som nå gjøres fører til det mål en har satt seg.

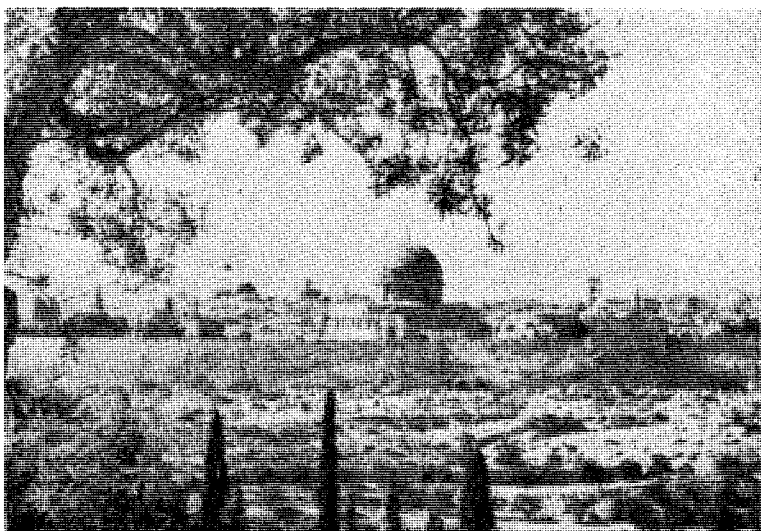
— Hvilken sammenheng er der mellom zionismen, som så høylydt krevet fri utvandring fra det russiske maktområde, og den nye beslutning av sovjetregjeringen om å sende disse masser av zionister til Israel?

— Det som først og fremst interesserer oss er om det skal lykkes zionistene å virkelig gjøre de mål de har satt seg ved den fri utvandring fra de østlige land. Jeg vet ikke om det foreligger en ny beslutning av sovjetregjeringen, vi ser bare hvorledes innvandringsflommen ruller frem.

— Tror Deres Excellence at Israel som følge av innvandringen av en slik masse skolerne kommunister vil være beredt til å begå nye aggresjonshandlinger mot de arabiske land?

— Israels holdning mot de arabiske land har alltid vært

(Forts. s. 7)

Den hellige stad.

Ny norsk verdensrekord!

Nesten en kilometer «landssvikdokumenter» samlet i et sentralarkiv i Oslo

Her ser våre lesere noen få av de 900 meter. Vi gjengir det etter Dagbladet, som forteller at prestinnen i dette urettens tempel er frøken Grete Aamodt.

Dagbladet forteller med politifullmektig Thoralf Haukenæs som kilde at politifullmektigen sammen med — hold dere fast — 50—60 medarbeidere i sin tid fikk i oppdrag å samle samtlige «landssviksaker» i et sentralarkiv. Det oppgis ikke hvor lenge denne hær har arbeidet på skattydernes bekostning, men i disse dager nærmer arbeidet seg iallfall sin avslutning. Sakene er samlet fra alle landets politikamre og fyller nå hele 900 meter på loftet av Victoria Terrasse.

— Hvert politikammer bygde opp sitt arkiv på ulike måter, forteller Haukenæs, — så når det gjelder hovedarkivet ligger sakene innen de 52 forskjellige politidistrikter hvor de ble behandlet. Vi har imidlertid opprettet et statistisk arkiv med henvisninger til hovedarkivet, der er sakene satt i system, slik at en kan finne ut forskjellige ting ved hjelp av hullkortsystemet.

Ellers fremgår det at en ved hjelp av hullkortsystemet på et øyeblikk kan skaffe tilveie de fornødne opplysninger om de misliebige personer som finnes i dette arkiv. Bare et lite håndgrep, så detter alle de domfelte som har rødt hår ut. Et nytt grep, så kommer de som har gitt bidrag til NS Hjelpeorganisasjon ut. Ennå et grep, så detter hele bunten på 900 meter ned, for politifullmektigen har da søkt opplysning om justismord.

Dette vil bli av overordent-

lig stor vitenskapelig betydning, forteller politifullmektigen og her er vi absolutt enig. Vi vil innstendig oppfordre politiet til å ta vare på et arkiv som blant etterslekten sikkert vil vekke den aller største forbauselse og forferdelse over norsk «rettsvesen» fra 1945 og utover.

Politifullmektigen forteller at arkivet omfatter nærmere 60 000 saker, mens de om lag 37 000 som ble henlagt ikke er tatt med. Sluttsummen på landssvikoppjøret oppgis slik:

17 000 ble idømt frihetsstraffer (hvor mange som satt ulovlig innesperret uten at en fikk dom på dem oppgis ikke) og 3450 ble idømt andre straffer. 3120 fikk fengselsstraff ved forelegg, mens 25 000 fikk bøter eller rettighetstap. I 5500 saker ble det gitt påtaleunntatelse. 30 nordmenn ble dømt til døden. (400 000 arbeidere og bedriftsledere ble ikke gransket — vår anm.).

Politifullmektigen innrømmer at loftet på Victoria Terrasse er svært brannfarlig — og det må det jo bli med slike saker! Han antyder at arkivet vil bli søkt flyttet til et annet sted i byen. Men hvor finner en stort nok hus til å romme så mye landssvik?

I A/L Folk og Land ble det holdt årsmøte lørdag 28. februar. Regnskapet for 1958 ble godkjent og de uttredende styremedlemmer gjenvalgte. Til styrets formann gjenvalgte kaptein Holm.

Ingeniør

C. E. Carlberg

70 år

Vår svenske venn, ingeniør Carl Ernfrid Carlberg, som mange av våre lesere kjenner — iallfall av omtale — fylte 24. februar 70 år. Selv om vi altså er for sent ute, vil vi på denne måte gjerne være med å hylde en trofast og uredd forkjemper for sannhetens sak, en mann som ikke forstår at det kan være mulig å la være å kjempe for det en mener er rett og riktig. Slike mennesker vokser ikke på trær, hverken i Sverige eller Norge.

Ingeniør Carlberg har helt fra sine unge dage gått varmt inn for å gi ungdommen en sund sjel i et sunt legeme, og han var også selv i sin tid en fremragende gymnast, som blant annet deltok i den svenske eliteturntroppen ved Olympiaden i 1912. Det var kanskje også dette med kravet om den sunde sjel som førte ham videre i en lang og utrettelig kamp mot løgneren og uretten i samfunnet.

Etter verdenskrigen har han deltatt aktivt — og også stillet betydelige midler til disposisjon — for et hjelpearbeid blant tyske barn og i 1957 dannet han en stiftelse, som bærer hans navn og som har til oppgave å «främja fri samtidshistorisk forskning och folkupplysning, nationell åskådning och livsbärande tro och moral». Som et ledd i dette arbeid foreslo Instituttet i fjor å tildele fredens fange Rudolf Hess Nobels fredspris. Isteden gikk den til krigsparteneren fra den belgiske partisannbevegelse.

Ingeniør Carlberg har også utfoldet en rik litterær virksomhet og har blant annet gitt ut flere diktsamlinger. Det hører til historien at Carlberg naturligvis ble utsett som offer for de særlover i Sverige som gjør jødene til en privilegert klasse. Han utga på svensk en finsk bok som behandlet jødespørsmålet på en helt igjennom nøktern måte, og ble av den grunn idømt 15 000 kroner i bot for «antisemitisk hets».

Også i vår kamp her hjemme for sannhet og rett har ingeniør Carlberg ydet en hjelpende hånd ved flere anledninger, og han har også mange personlige venner i dette land.

Masseinnvandring?

Fort. fra side 7

Vi håper at menneskene snart vil begynne å forstå sannheten.

— Tror Deres Excellence at Israel, forsterket gjennom nye masser av innvandrere vil begynne en ny krig og at landet på den måte truer med å

Mere demokratisme i Sør-Amerika

Attentatforsøk mot bondeføreren Nardone i Uruguay

Vår korrespondent i Buenos Aires skriver til Folk og Land: Fremdeles gjærer det overalt i Sør-Amerika. Luis Alberto Herrera skal etter programmet overta regjeringen i Uruguay 1. mars, men det latter til at det er krefter i sving for å hindre at den nasjonalistiske regjeringdannelse virkelig finner sted etter velgernes ønske, så demokratismen blomstrer altså fremdeles. Når dette leses er vel saken foreløpig avgjort.

Midt i februar ble det foretatt et attentat mot Benito Nardone (bondeføreren som Folk og Land tidligere har omtalt og brakt bilde av), den fremtidige regjeringens viktige mann nest etter «El Viejo» — den gamle selv. Nardones hus var fra før under bevoktning på grunn av stadige telefontrusler Nardone mottok. Tidlig en morgen stanset en bil utenfor huset og det ble avfyrt skudd mot Nardones soveværelsesvindu uten at noen dog kom tilskade. Bilen og dens passasjerer unnkom.

I denne forbindelse kan det ha sin interesse å nevne at Herrera — «El Viejo» under verdenskrigen ble beskyldt for å være «nazist». Det som er sannheten er at han i krigsårene nedla et energisk og patriotisk arbeid for å hindre dannelse av fremmede ba-

fremkalle en tredje verdenskrig, slik at enhver som er med på å fremme den israelske propaganda dermed også er med på å bringe en ny krig nærmere?

— Vi husker fremdeles godt aggresjonen i 1956 og hvorledes verden som følge av det engelsk-franske-israelske angrep ble brakt på randen av en tredje verdenskrig. Dette gjør at vi ser med største alvor på spørsmålet om masseinnvandringen.

Jeg er sikker på at når jeg sender mine hilsener til Deres lesere innen den vennligsinnede norske nasjon, så vil den lettere enn mange andre folk forstå hvor viktig det er å opprettholde freden i denne ømfindtlige del av verden. Når jeg sier dette er det på grunn av Norges store skipsfartsinteresser og på grunn av den rolle landet har spilt i FN for å opprettholde Verdensfreden.

Omar Amin von Leers.

ser på uruguayansk jord, noe som ikke minst Argentina har all grunn til å være takknemlig for. Ved et folkemøte på den tid, sa «El Viejo» bl. a.: «De sier at jeg er nazist, men her en dag spurte jeg hunden min om det var sant, og den sa nei». Anekdoten har gått over i Uruguays politiske historie.

Av alle de lykkønskningstelegrammer Herrera mottok i anledning av valgseiren, lot det til at han satte særlig pris på hilsenen fra Peron.

S.

Revisjon av rettsoppjøret

Landssvikoppjøret må revideres. Det vil vel etterhvert gå opp for folkets kårne i tider som landet står overfor. Her skal man huske på professor Jon Skeies ord på siste side i «Landssvik»:

«Men vi skal bygge på sikker rettsgrunn, ikke på ansvarsbestemmelser som er ugyldige, eller i beste fall meget omtvistelige. Og vi bør tenke på sannheten i det gamle norske ordtøke: «Den som vil hemna all sin harm, han gjerer seg vesall og arm». Gjennomfører man landssvikanordningens påbud om straff, konfiskasjon og erstatning, kan man komme til gjøre hele folket både vesalt (ulykkelig) og armt».

Skeie legger til sin frykt for at rettsoppjøret kan skape en klasse av ulykkelige, som endog kan bli en fare for landets sikkerhet i tilfelle av internasjonale konflikter eller for voldsomme indre omveltninger.

Men Stortinget tar ikke denne sak op før det er skjedd en aktivisering av opinionskapende elementer til vern av Norge som rettsstat.

Derfor må en spre de bøker som gir sikker veiledning. Blant disse er i første rekke prost Hedems arbeider, som ingen til dato har imøtegått riktigheten av! Hedem kan ikke avfeies med å være implisert i rettsoppjøret. Han var under okkupasjonen en motstander av NS, og har ikke deltatt i menneskejakt etterpå.

Jeg oppfordrer alle i egen interesse til å anskaffe og spre mest mulig Hedems siste bok: «Historieforskning og Rettsskandale». — e.

Olga v. Barényis «Prager Totentanz»

— en roman som bygger på forfatterinnens egne opplevelser i 1945, og som har vakt stor oppmerksomhet over hele Europa, kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste, Postboks 3214, Oslo. Pris innbundet kr. 31.00. Sendes portofritt mot forskuddsbetaling, eller mot oppkrav med tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Lærerne og de unge

Vi har på denne plass flere ganger talt hårde ord om den norske juriststand, som i det store og hele har gått god for den urett og de overgrep som i demokratiets navn ble begått mot tusner på tusner av gode norske borgere.

Vi syntes det var på sin plass å slå dette ettertrykkelig fast for allverden i henhold til det gamle ord, at æres den som æres bør. Men det betyr ikke at det bare er juristene som har skitne hender i denne den største urett som er begått i Norges historie. Og vi tenker da ikke engang på politikerne, som jo også er blitt en stand nå med fett levebrød, sikkerhet og pensjon, fordi det dessverre er mere reglen enn unntagelsen at slike demokratiske partipolitikere har flekkede fingre. Noe de ellers ikke bør ta ille opp at vi konstaterer, siden de selv har vært så urimelig flinke til å finne brøst og mangler og skurkestreker hos alle falne politiske størrelser av litt annen kulør rundt omkring i verden.

Det er ikke nødvendig å si noe stygt om partipolitikere, for om dem tenker hele folket stygt nok likevel. En stand som har fått drive sin onde gjerning stort sett anonymt er imidlertid lærerstanden. Lærerne har nå helt siden 1945 så å si daglig sådd sin dragesed i de unges hjerter. Som plaprende papegøyer uten manns mot til å søke sannheten og si den selv om den er upopulær, slik en ungdommens lærer og fører burde være, har de lettvindt kastet næstens navn og ære i sølen, har de gasset seg i fete patriotiske gloser uten dekning, har de berømmet mord og kjeltringstreker. Og likevel er de forbausset når seden hos enkelte spirer i ungdomsforbrytelser og anarki.

Det rare er naturligvis at ungdommen har holdt seg så godt den har i denne evige flom av hat og løgn og hets. At den store del av den har bevart det beste i et menneske: trangen til å søke sannheten tvers gjennom alle de stengsler den organiserte offentlige meningsterror setter.

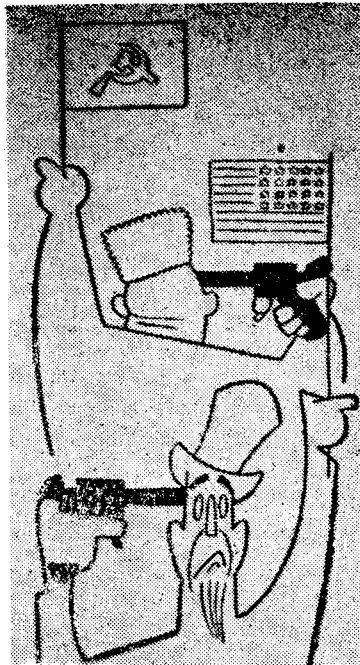
Det er mange slike unge som har åpnet sine hjerter for oss. Ustanselig får vi henvendelser fra unge som vil vite vårt syn på de ting de ikke finner noen sammenheng i. De vil ikke lenger finne seg i å høre til et folk med hundretusner av landsforredere.

Pussig nok er det her hjemme de helt unge dette i særlig grad gjelder. De som var ganske unge i 1945 og det første tiår fremover, er noe av en tapt generasjon, som druknet i styrtfloden av hets og mord og blod. Den er direkte sjokkskadet, og vil neppe kunne bidra stort til å bære sannhetens fakkel videre gjennom en ond verden. Men den ungdom som følger etter den, strekker ivrige hender frem mot sannhetens kostelige skatt.

Hvorledes vil så lærerne møte denne trang, denne åndelige reisning blant den ungdom så mange fordømmer? Vil de fortsette å plapre sine innlærte gloser? Vil de fortsatt bo i den historiske løgnbygning de har bygget opp? Eller vil mange av dem si som den ene som forleden tok noen skritt på erkjennelsens vei: Nå er det gudskjelov ikke så farlig å si sannheten lenger! For en sen erkjennelse er bedre enn ingen.

Vi synes det er stort og løfterikt i Europas skjebnetime at de unge skudd på folkestammen er så friske, at de strekker seg opp mot sannhet og fremtid i et renslig samfunn hvor retten rår. Ikke bare her hjemme, men også rundt omkring i verden. Slik som for eksempel i Frankrike, hvor ungdommen nå i harme roper sitt «Leve Pétain!»

I dette ulykkelige land laget de Gaulle i 1944—45 et blodbad uten like på de «landssvikere» som støttet Pétain. De overlevende ble slept gjennom fengsler og straffeanstalter og

Total krig. («Der Spiegel»).

Samordningsloven og alderstrygd

Ar 1959 den 15. januar holdt landslaget for statspensjonister møte i Oslo angående samordningsloven etc.

Arbeidsutvalget besluttet å søke om en juridisk betenkning hos professor dr. jur. Kristen Andersen om lovligheten av samordningen.

Det ble besluttet å sende en protest innen 1. mars d. a. til Statens Pensjonskasse mot de foreslåtte anordninger på vegne av stats, — NSB-pensjonister og statens arbeidere. Ifølge den nye pensjonslov paragraf 43 skal staten godtgjøre tre fjerdedele av aldersstrygdpenjonen for sine tjenestemenn og for pensjonister (under 70 år). Sosialdepartementet har imidlertid bestemt at pensjonistene skal betale full alderstrygd til trygdekassen og senere få godtgjort tre fjerdedele av pensjonskassen.

Arbeidsutvalget fant denne ordning urimelig og tungvint. Syketrygdpremie bør delvis bæres av staten fremholder arbeidsutvalget.

I den anledning ble avholdt et møte for pensjonister på Østlandet 2/2 59 for å høre arbeidernes mening om den nye lov. Vi fikk da høre fra dem som er mest utilfreds med samordningsloven og det var skogsarbeiderne og landarbeiderne. En taler fremholdt at arbeiderne har i 1958 betalt 132 kroner etter 2,2 prosent i premie til alderstrygd. Nå må de betale kr. 262,50, altså det dobbelte i 1959. Mens en som i 1958 hadde en inntekt av 12—20 000 betalte kr. 440, nå slipper å betale mer enn 262,50.

det ble hetset og løyet fra prekestoler og skolekatetre som her.

Idag roper de unge som satt under disse katetre sitt leve for den mann de norske aviser kaller «quislingen Pétain».

Guds kvern maler ikke fort, men den er temmelig pålitelig.

Interessant debatt i «Sørlandet»

I den siste tid har det vært en polemikk mellom Arbeiderpartiets avis i Kristiansand «Sørlandet» og disponent for Vest-Agder Melkesentral Harald Nome. Vi gjengir et av herr Nomes knusende innlegg, som sikkert vil interessere «Folk og Lands» lesere. Herr Nome kaller det «Åpent brev nr. 2» til redaktør Odd Lien, «Sørlandet», og her er det:

I Deres svar til meg er Deres raus med attester for demokratisk sinnelag og god nasjonal holdning til tidligere og nåværende ledere i Deres parti, og det motsatte overfor undertegnede. — Noe annet var selvsagt heller ikke å vente av Dem.

som de fattige skogsarbeidere. Han tjener kr. 177.50 på nyordningen og ved den store inntekten endog mer. Dette er de fattiges mening, og tar vi for oss arbeidsgivernes mening, er den alt annet enn gunstig for regjeringens nye planer og valgagn.

Skogeiere i Solør har uttalt seg i herredstyre og i avisene, at hvis de heretter skal betale kr. 15.00 pr. mann pr. uke i trygdepemie, må det bli lite tømmerhogst i hårde vintre, da man ikke har råd til å lønne hoggere på over 50 år og andre med nedsatt arbeidskraft. Hvordan går det så med det gamle valgagn: «hele folket i arbeid»? Den går ikke stort lengre an som en fanfare etter den økonomiske utvikling i U.S.A. og England. Når det blir ebbe istedetfor flosjø her i Norge også på kronen.

Mennesket lever ikke av brød alene, sies der, men av floskler, sier andre. Vi har gjennomgått endel slike perioder av propaganda her til lands siden 1936, da vi fikk det brukne gevær som medalje på brystet 1. mai. Så fikk vi det bevingede ord: «Når kjeltringen ingen annen utveiser, så blir han nasjonal». Dette var dengang det gjaldt å rive ned folkets forsvarsvilje. Opphavsmennene måtte så ta et opphold — vestpå i 5 år, og de kom tilbake som fremragende nasjonalister og forsvarsvener. Ja, de hadde med seg en milliard kr. pr. år til det forsvar de før spyttet på, og som bare kostet 30 millioner for et år. Etter «frigjøringen» fikk vi da valgspillet: «Hele folket i arbeid». Dette avgår syns det ved en stille død.

Så kom det nye valgagn 6. juli 1957. Det var imidlertid ikke stilet slik bombastisk: «Hele folket på forsorgen». Nei, vi fikk den nye lovs paragraf 43 hvor agnet er kamouflert endel. Der står: «at pensjonskassens medlemmer måtte bli pålagt plikt til å tre inn som medlemmer av eventuell folkepensjon (folketrygd)». Målet er altså paragraf 43 av 6. juli 1957. Men alderstrygdskassen er ikke noen gullgrube. For den fylles kun av surt erhvervede bidrag fra arbeidsfolkets store flertall, dets trygdepemie og

Men de mener da vel ikke at Deres lille private «ekstradomstol» i «Sørlandet» kan tas alvorlig av noe fornuftig menneske?

Jeg har tillatt meg å kritisere regjeringen Nygaardsvold fordi den ødela norsk forsvar i mellomkrigsårene med god hjelp av Einar Gerhardsen. (Les «Tillitsmannen» for 1935 hvor sistnevnte oppfordrer sine partifeller til å drive agitasjon i hær og flåte for å undergrave militærvesenet).

Våre forsvarsspørsmål har blitt aktualisert gjennom den siste utenriksdebatt i Stortinget hvor en rekke av Deres partifeller var meget tause når det gjaldt faren fra øst, men meget veltalende når det gjaldt eventuelle fremtidige farer fra Vest-Tsykland, som for tiden er våre allierte gjennom NATO.

Jeg har videre agitert mot regjeringen Torp og Gerhardsens sosialiseringstiltak. Dette kaller De sverting av Deres venner.

Men den store forsømmelse i norsk etterkrigspolitikk er imidlertid at det ikke kom istand et reallt oppgjør med dem som hadde ansvaret for okkupasjonen 1940—1945.

Regjeringen Nygaardsvold ble ikke stilt for Riksrett — noe som ville ha kunnet gi et oppgjør som hadde kunnet holde for historiens dom, og som bl. a. hadde klarlagt om det er god nasjonal holdning — først å ødelegge landets forsvar etter beste evne — og så sende landets ungdom mot verdens dengang sterkeste hær, mens man samtidig bringer seg selv i sikkerhet.

I stedet ble det etter krigen over hele landet brent kjetterbål — til liten heder for dem som tente dem, og som fortsatt forsøker å holde dem brennende.

Å dømme folk for religiøs tro, eller for politisk oppfatning, har aldri vært noe kriterium på demokratisk sinnelag, herr Lien! Denslags hører hjemme i kommunistlandene og folkedemokratiene, hvor man i partiets «hellige» navn kan foreta seg hva som helst med sine politiske motstandere. I demokratiske land dømmer man folk for deres gjerninger, såvel i krig som i fred. Harald Nome.

nå foreslår gammel trygdemann Ole Nilssen, Kongsvinger, at kun de med over 12 000 i inntekt skal betale premien til trygd. Skulle dette presses igjennom som lov, ble det en dårlig valgagn for regjeringspartiet.

F.

Stavisky-affæren: Finansdepartementet krenker norsk historisk tradisjon - lager egenmektig stygge nye mynter, stryker riksvåpenet og fortegner Kongen

Daladier kommer til makten

DE TO EDOUARDE

Stående Edouard Herriot og sittende (med pipen) Edouard Daladier.

Herr Albert Lebrun, som skjebnen hadde bestemt til å bli den siste president før sammenbruddet, overtok embetet i den tro at han som sin forgjenger skulle komme til å tilbringe de 7 år med anstrengende, men dog ikke særlig opprivende representasjonsplikter. Disse har han alltid vist seg voksen, ja han var nærmest et fenomen når det ved slike anledninger gjaldt å vise seg elskverdig og ubesværet. Nå var det plutselig lagt avgjørelser i hans hånd som kunne komme til å bestemme hele Frankrikes skjebne. Utallige ministerkriser har Frankrikes presidenter kunnet arrangere etter de vanlige spilleregler i fransk innenrikspolitik, men hvis Lebrun nå ikke finner en helt ny løsning, hvis han ikke har mot til å gå veier som ikke er betrådt før, da kommer kanskje - revolusjonen.

Og herr Lebrun har en idé. Igrunnen er alle parlamentarikere kommet i miskreditt, det er dem som raseriet er vendt mot. Man måtte altså finne en eller annen som hverken var deputert eller senator, en som ikke var innviklet i alle disse motbydelige partitintriger, en som står over partiene. Og Lebrun har allerede funnet mannen: hans forgjenger i Elysée Gaston Doumergue, mannen som henrykket hele Frankrike med sitt optimistiske smil. Han smilte alltid, hvor han så viste seg. Nå dyrker han roser et eller annet sted i Syd-Frankrike. Han er riktignok litt gammel, årgang 1863, altså nå 71 år, men når en tenker på hvor gammel Clemenceau var da han kom til makten. - - Og hvis den vennlige gamle herren trådte inn i regjeringen som redningsmann, så ville det febersyke Frankrike sikkert føle det som om den hyggelige gamle huslege, som visste å helbrede med uskadelige midler som ikke gjorde noen vondt, kom til sykeleiet. - - Hva var det det het det landsted hvor den gamle herre tilbrakte sin livsaften fjernt fra verdens larm? Tournefeuille - «Blad-snu-deg» - ja, sannelig,

navnet er et storartet uttrykk for hans kallelse!

Men Gaston Doumergue lar seg ikke rive med av herr Lebruns innfall. «Jeg er alt for gammel», erklærer han i telefonen. «Hvilken nytte kan en gjøre i min alder? spør han tilbake. «Jeg kunne vel gi råd hvis man spurte meg - men De trenger en ministerpresident som må handle og ikke gi råd! Da må De gi avkall på meg!»

Herr Lebrun ringer av full av beklagelse. Nå må han forsøke å finne på noe nytt igjen.

Revy over fransk politikk

29. januar 1934. Det er søndag, men hverken for republikkens president eller for politikerne. Heller ikke for journalistene. Siden klokken 8 om morgenen beleirer journalistene inngangen til presidentboligen, for hele dagen vil president Lebrun ha enkelt-samtaler med Frankrikes politikere. Han er stadig på jakt etter den sterke mann, der som ministerpresident kan reise Frankrike av sumpen som det truer med å synke ned i. Herrene, som i tur og orden kommer kjørende i bil og skyndsomt iler opp stentrappene til paleet, virker som figuranter i en revy over fransk politikk fra 1912.

Femogtyve minutter over ni kommer Tardieu. Det er den mann som Clemenceau engang håpet skulle bli hans etterfølger. Men det er ikke blitt noe ordentlig av ham. Riktignok var han flere ganger minister, riktignok betoner han stadig hvorledes den franske parlamentarisme har glidd ut, men noen avgjørende handling kommer det ikke fra ham. Han arbeider på et stort verk i tre bind «Den revolusjon som står igjen å gjøre», men det blir bare en bok og ingen revolusjon.

Etter tredve minutters forløp blir han avløst av herr Herriot, den mektige i det radikalsosiale parti, som sto bak den styrtede Camille Chautemps og som er blitt angrepet av «de unge» i sitt

parti gjennom Daladiers utfordring. Han blir der bare i knappe fem minutter. President Lebrun mener åpenbart at det ikke lønnet seg å kaste bort mere tid på en mann hvis tid er omme.

Klokken 10.30: Ut av en svart limousine stiger herr Joseph Caillaux. Hvilken periode i fransk historie personifiserer han? Han forsøkte før krigen å få Frankrike vekk fra den ulykkelige kurs med å følge England blindt. Han ville en tilnærmelse til Tyskland, men så hemmet hans frue hans løpebane på en uhyggelig måte fire måneder før krigsutbruddet, idet han skjøt en av sin manns politiske motstandere. Under selve krigen tilbrakte han kvalfulle måneder i fengsel, idet Clemenceau av taktiske grunner beskyldte ham for landsforræderi. Det var bare såvidt han unngikk å komme med blant dem som ble skutt i vollgraven i Vincennes. Han har vært en politiker med store muligheter, som imidlertid hver gang gjennom en kjede av ulykkelige hendelser ble hindret i å gjøre det trekk som bare han kunne gjøre - og nå er han en utlevet mann på 71 år, hvis hender skjelver. Man vet jo at han viet seg altfor lidenskapelig til kvinner.

Den 71-årige Caillaux blir avløst av den 72 årige Barthou - også en mann fra førkrigs-Frankrike, en frivol gammel herre, hvis sykelige tilbøyeligheter hele Paris kjenner, men ingen beklager - man bare morer seg over det. Geskjeftig sier han til journalistene: «Jeg har sagt det for flere måneder siden - Frankrike trenger et nasjonalt ministerium, bare noen få mann, men det må være virkelige menn!» Og dermed iler han med sine merverdige, nesten hoppende skritt, som gir den gamle mann noe visst lettfærdig over seg, inn i paleet. Gangen forråder sammen med hans skyblikk et grunndrag i hans vesen, og gir ham også inntrykk av å være et jaget vilt.

Slik kommer den ene politiker etter den annen til Elysée. Alle blir knipset av fotografene, alle blir spurt, men stadig er det uvisst hvem president Lebrun vil

Den franske president Lebrun oppfyller sine representasjonsplikter med stort alvor. Her besøker han et barnehjem og leker med barna.

Elg med hesteben. Tiuren er århane. Hest med assyriske bakpart, o.s.v.

Finansdepartementet har laget Kgl. resolusjon om pregning av nye mynter i anledning tronskiftet. Disse nye mynter har ikke vært forelagt noen sakkyndig komité, så Finansdepartementet er nå blitt mer maktfullkomment enn «Nazidiktaturet», hvor dog hensynet til Norges gamle historie og tradisjoner ble lagt vesentlig vekt på.

Finansdepartementets nye myntsammensurium har ifølge en oppsiktsvekkende artikkel av førstekonservator Carsten Svarstad i Aftenposten nr. 36-1959 ikke vært forelagt Riksarkivet og heller ikke Universitetets Myntkabinett til uttalelse.

Når et land går til pregning av nye mynter er det vanlig at man oppnevner en sakkyndig komité, bestående av numismatikere, heraldikere, myntteknikere og kunstnere - eventuelt kunsthistorikere. Man overlater deretter til landets myntgravør å komme med utkast, eller man lar utskrive en kunstnerkonkurranse. Hos oss har man ikke denne gang gjort noen av delene. Finansdepartementet har overlatt det hele til prof. Per Palle Storm, som har vært

betro det vanskelige verv som ministerpresident.

Stemmen fra graven

Sa lar de seg høre en ny stemme i dette alvorlige spørsmål som opptar hele Frankrike. Den kommer som fra graven - avisene bringer et intervju med Raymond Poincaré. Hva, sier alle forbauset, lever han ennå?! Så fullstendig har tiden gått forbi ham og hans verk, at man lenge har regnet ham blant de døde skjønt han

(Forts. s. 8).

(Montasjen lånt i Aftenposten).

uheldig. Kanskje det er derfor man ikke har gjort hans utkast til gjenstand for sakkyndig bedømmelse?

Det sensasjonelle - skriver Svarstad - er at samtlige mynter er uten det norske riksvåpen. Dette riksvåpen er et av de eldste i verden. Er dette bare en overgangsordning, inntil Norge får det riksvåpenet dere vet?

Vårt riksvåpen har stått på de norske mynter siden 1280-årene. At et gammelt kongerike gir avkall på riksvåpenet på myntene er uforståelig. Om nordmennene ikke visste det før skulle de iallfall under okkupasjonen ha lært at det ble lagt vekt på de nasjonale symboler, NB ikke minst hos NS.

Hvilke motiver departementet har for å forkaste riksvåpenet er ukjent.

Storms portrett av Kongen er ikke godt! Særlig er halsavskjæringen lite tiltalende. Plasingen av Kongens navn på siden av portrettet er uheldig - det ser mer ut som en kunstnersignatur enn navnet på den portrettede. At navnet er helt utelatt på 50-øren og 25-øren kan heller ikke forsvares.

Som et interessant apropos til dagens mangel på den tittomtalte nasjonale holdning skal siteres en innsender i Morgenbladet for 8. juni 1946: «Kan De fortelle meg hvordan det kan ha gått til at vi har i sirkulasjon adskillig skillemynt som er påstemplet 1941 og som bærer kongekrone, Alt for Norge og Haakon 7.-merke?»

Et spørsmål til ettertanke. De føle «nazistene» hadde med andre ord ikke - som det nåværende Finansdepartement - slått en strek over Norges fortid - A. L.

Den Ungeuropeiske Arbeidskretsen Var Norge russisk interesseområde i 1940?

tar avstand fra etterkrigsjustisen

Og påviser at den røde professor Trainine ved Moskvauniversitetet er den åndelige opphavsmann

Et konstruktivt forslag til rettsfredens gjeninnførelse

Vi bringet her siste del av referatet fra Coburg:

II.

Den rutinemessige propaganda, som enda stadig vekken nesten motstandsløst kan drives av begge de to verdensmakter på vår europeiske jord, har selvsagt hatt en forvirrende virkning. Hva der imidlertid etter den «Ungeuropeiske Arbeidskretsens» mening er enda alvorligere, er det kompleks av fakta fastslått i lov og bygget på hat og urett, som kan sammenfattes under betegnelsen etterkrigsjustis og hvis demoraliserende virkninger fortsatt gjør seg gjeldende.

Sammenkomsten i Coburg måtte derfor fremfor alt annet befatte seg med alle de spørsmål — pseudojuridiske spørsmål — som etter 1945 tilsynelatende gjaldt forfølgning og straff av forbrytelser og forseelser, men hvis virkelige formål og faktiske resultat var og er å ytterligere forlenge den europeiske tillitskrise, som ene og alene muliggjorde krigen og fremmedveldet og som medfører at krisen fremdeles består. — Med enda større dyktighet enn de la for dagen på propagandaområdet eller i de politiske foredrag har de to nevnte verdensmakter, som nå bestemmer i Europa — enda de for hundre år siden befant seg i utkantene av sivilisasjonen — formådd å nedverdige vårt gamle av rettens ideal pregede rettssystem til et «divide et impera»-apparat og dermed tilsløre vårt blikk så vi feilbedømte samtiden og ble blind for fremtiden.

Følgende historiske fakta er utvilsomme. Under den forløpne kampperioden gjennom flere årtier ble der begått forbrytelser av de mest skiftende motiver både enkeltvis og massevis av en slik art at menneskeheten ikke på århundrer har sett noe lignende i ethvert fall ikke i offentlighetens lys slik som nå. Begge verdenskrigene har oppvist det fornedrende skuespill av en millionfoldig gjentatt og fortsatt kamp mot oldinger, kvinner og barn, hvilket også — og det er ikke det minst viktige — har hatt til følge at den hvite manns moralske anseelse er blitt ødelagt over hele verden.

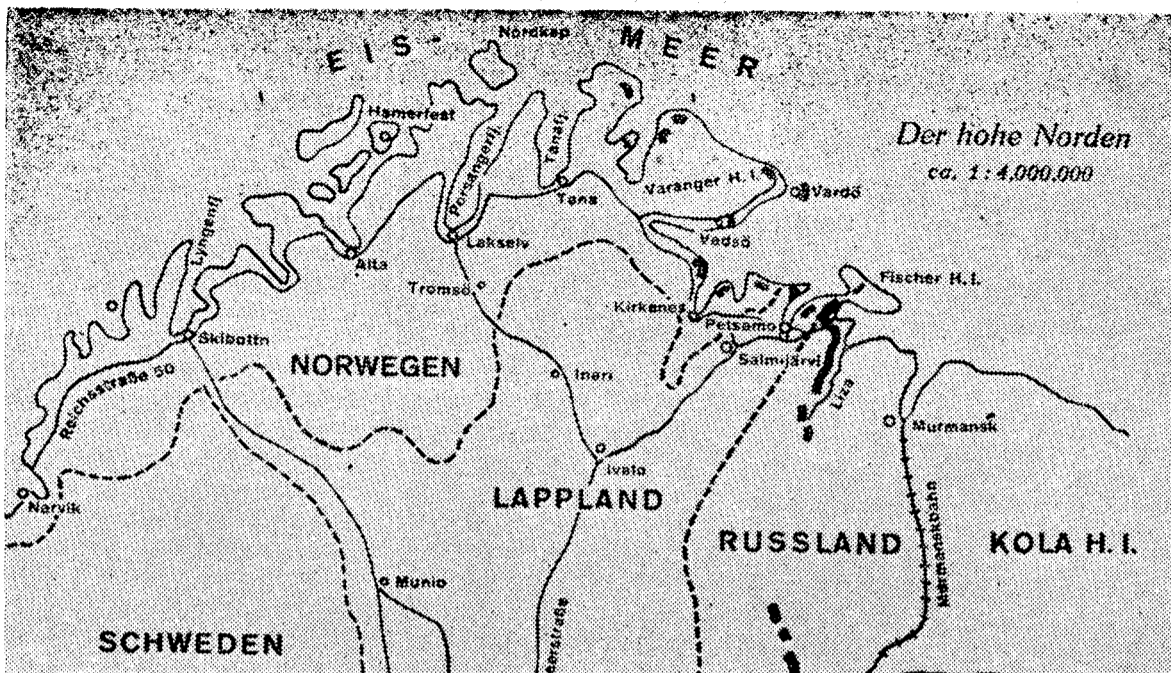
Overfor disse katastrofer, for hvilke begge parter må bære sitt tunge ansvar, har seierherrene nå forsøkt å skyve all skylden — skylden for det utilgivelige som skjedde — over på de beslede.

Den åndelige opphavsmann.

Etter den første verdenskrigen bruktes tesen, at tyskerne var skyld i alt, som motiv for alle de krav som under 1920-årene forhindret fred og forståelse i Europa og som dermed fremmanet den annen verdenskrig. Etter denne siste krigen utviklet man fra sovjetsiden likesom fra den amerikanske side en enda mere omfattende og virkningsfull fremgangsmåte med formål å skape forvirring i de europeiske forhold.

For den «Ungeuropeiske Arbeidskretsen» er et i så hen-

(Forts. s. 6).

I Folk og Land nr. 7 har Siegfried en meget interessant artikkel «Den neste og siste korsvei». Jeg har lyst til å knytte noen kommentarer til denne artikkel i den hen-

sikt å utdype visse punkter nærmere.

Norges utenrikspolitiske stilling fra 1905 til 1940 var en sterk tilknytning til England. «Vi stoler på England!» var den alminnelige mening.

I og med at kommunismen dukket opp og Russlands styrke tiltok, ble Norges stilling forandret.

Russland ønsket Østersjøen som et innlandshav og ville ha fri adgang gjennom Øresund ut i Atlanterhavet. Det ønsket derfor at Norden skulle slutte seg til Sovjetunionen.

Da Quisling var i Russland i 1930-årene ble han klar over dette russiske mål og ønske. Han ble også klar over at England alene ikke maktet å stoppe en slik utvikling. Den eneste løsning mente han lå i et Stornordisk Samband, hvor både England og Tyskland var med.

Han gjorde derfor de største anstrengelser for å få en vennskapstraktat istand mellom disse land. En kan nevne brevet til Chamberlain i 1939.

Da England ikke var til å rokke i sin Empirepolitikk, mente Quisling at et Storgermansk forbund av Tyskland og Norden også kunne stoppe russernes fremtreden i Norden. Etter Englands krigserklæring til Tyskland i 1939 var denne politikk også den eneste brukbare.

I desember måned 1939 var Quisling hos Hitler.

I rettssaken mot Quisling i 1945 ble det sitert et brev han hadde skrevet til Schickedanz:

«Som De vet, er mitt politiske mål et fritt germansk forbund under Tysklands ledelse. Da Norge inntar en nøkkelstilling i Skandinavia, må det derfor først og fremst i Norge føres en nasjonal politikk som passer for Skandinavia og som gjør det mulig at både Sverige og Danmark, samt Finland frivillig slutter seg til dette store germanske forbund. Alle disse tanker dannet det moral-

ske grunnlag for den aksjon som jeg drøftet med føreren i Tyskland».

Under sin samtale med Hitler har han da lagt frem disse tanker. Han har også forstått av samtalen at Hitler hadde tenkt at Norge ville være nøytralt. Skulle Norge la seg innvikle i unøytrale handlinger ved å unnlate å forsvare sin nøytralitet overfor England, så ville følgen bli at Russland og Tyskland delte Skandinavia mellom seg, og laget et nytt Polen.

Quisling sa i rettssaken mot ham (referatet side 34):

«Jeg var jo helt klar over at hvis Norge skulle gå inn i denne aksjon (hjelp til Finland) så var det Polen opp igjen. Da ville Tyskland og Russland ha angrepet Skandinavia. Derfor henvendte jeg meg underhånden til Hitler og fikk ham til å megle mellom Russland og Finland, og det bidro i høy grad til at det ble fred mellom dem».

Videre sier han:

«Jeg mener at det riktige bildet av meg, som iallfall historien vil fastslå, det er at jeg har vært Norges og Nordens redningsmann før 9. april, og jeg har også vært det den 9. april, ved den oppgave jeg da tok på meg. Jeg reddet Sverige fra å bli besatt».

Og videre:

«Men ved en eller annen tilskikkelse, ble jeg den mann som reddet Norge og Norden fra å dele Polens skjebne».

I en hemmelig protokoll datert Moskva 23. august 1939, artikkel 1, blir Finland karakterisert som russisk interesseområde. At ikke bare Finland, men også Nord-Norge har vært russisk interesseområde trer tydelig frem av Trygve Lies uttalelser om russisk krav i Nord-Norge 1944.

En besettelse av Norge med motstand og krig tilfølge ville

(Forts. s. 6)

Fidel Castro ble selv benådet av Batista i 1953

Nå dekreterer han at på Cuba gis det ingen nåde og lar blodet strømme

Utplukk fra argentinske aviser om fredsforbryterne

Buenos Aires, 20. febr. 1959. Deres korrespondent har satt sammen til et hele bruddstykker av diverse argentinske pressekommentarer m. v. om Fidel Castro og begivenhetene på Cuba.

Da en anklaget ved innledningen av «krigsforbryterprosessene» på Cuba erklærte at han følte seg i samme situasjon som de første kristne, som ble kastet for løvene, så

(Forts. s. 8).

Fidel — «befrieren».

Den Ungeuropeiske Arbeidskretsen - VAR NORGE -

(Forts. fra s. 5).

seende overmåte klargjørende dokument blitt fremlagt. Det er det allerede i januar 1945 i Paris utgivne programskrift angående spørsmålet om straff for de såkalte «krigsforbrytere», utarbeidet av den ved Moskvauniversitetet forelesende sovjetprofessor Trainine.

Siden ble som bekjent straffebestemmelser for krigsforbrytere behandlet i en amerikansk-russisk-engelsk-fransk «statut» av 8. august 1945. Påberopende passende uttalelser fra Stalin og presdenerer fra sovjetrussiske mønsterprosesser fremla Trainine i sitt nevnte skrift så godt som alle de regler der siden fant uttrykk i den nevnte statut, den såkalte Londonprotokoll. Her er fremfor alt det avgjørende punkt den såkalte «grupeansvarligheten» — et begrep som er fremmed for all human retts-tenking — blitt stillet i sentrum, hva senere tiltrådtes og ettertrykkelig anbefaltes av de amerikanske jurister.

Etterkrigstidens moralsk ødeleggende og politisk krigsforlengende virkninger har ifølge den oppfatning, som er den «Ungeuropeiske Arbeidskretsens» fremfor alt gjort seg merkbare gjennom to foreteelser, som har avgjørende betydning og som må bringes til å forsvinne om en europeisk rettsfred skal kunne gjenoppbygges. De er:

1. Det særskilte straffapparatets ensidighet. Følgen herav er blitt den at likeartede krigsgjerninger påtales og straffes kun i de fall de ble begått av noen tilhørende de beseirede statene. På grunn av slike prosesser befinner seg nå en del personer i fengsel, mens andre bærer ordner og utmerkelsestegn for samme slags gjerninger.
2. Gr u p p e a n s v a r l i g h e t e n: den juridiske konstruksjon som ble utarbeidet av sovjetprofessor Trainine etter mønster av den bolsjevikiske borgerkrigsjustisen etter 1917 og som i Europa i 1945 ble forvandlet til et juridisk skjul (hølje) for millionforfølgelser og rettsberøvelse av hele folkegrupper ja av hele folk og som idag forvirrer sinnene.

Ved den «Ungeuropeiske Arbeidskretsens» sammenkomst ble der behandlet talrike opplysende rapporter av hvilke fremgikk hvilken skummel flod av uberettiget misgunst, som i kraft av dette grenseløse rettsmisbruk hadde forgiftet nesten alle europafolks indre liv. Og den lethargi hvorunder både de store og de små europeiske

nasjoner fant seg i fremmedveldet og rettsusikkerheten hadde ikke engang vært tenkbar uten denne selvmordspregede utvikling som Stalin og Roosevelt med full beregning fikk satt igang ved hjelp av moskvaprofessoren Trainines resept.

Allerede umiddelbart etter året 1945 lot seg høre talrike og betydningsfulle røster fra alle Europas land som forutsa de uunngåelige ødeleggende følger av denne ensidige forbryterjustits og denne gruppeforfølgelse og som derfor reiste krav om en «generalamnesti». Men hverken da eller senere har de ansvarlige ledere villet lytte til disse røster: de anvendte metoder passet så altfor godt sammen med vestmaktens politikk.

Et forslag: en «europeisk myndighet for rettsfredens gjeninnførelse».

Den «Ungeuropeiske Arbeidskretsen» er av den oppfatning at en slik «sluttstrek» som setter nåde i stedet for rett ikke vil forslå slik som forholdene er nå. Meget mere er en dyptgående og besluttsom fremgangsmåte for å normalisere rettstilstanden i det europeiske territorium et i høyeste grad nødvendig behov.

I henhold hertil foreslår Arbeidskretsen at der på mellomfolkelig grunn blir opprettet «en europeisk myndighet for rettsfredens gjeninnførelse». Denne myndighet skal tilkalle en kommisjon av fremstående rettslærde fortrinnsvis fra nøytrale land, samt foranledige.

- a) opphevelse av alle under og etter den annen verdenskrig utferdigede undtakslover og derpå grunnede dommer i den utstrekning hvor ikke likeartede straffbare gjerninger også har vært påtalt og straffet overfor seierherrenes (de seirende maktens undersätter (statsanhøriga).
- b) omprøving og opphevelse av slike innenstatlige lover og forordninger, om hvilke man har grunn til

å formode at de i henhold til grunnsetningen om gruppeansvar virker til skade for enkeltperson som ikke kan overføres å ha personlig overtrådt normale strafferettslige forskrifter eller som kan komme til å virke i den retning.

- c) omprøving og opphevelse av slike innenstatlige lover, som strider mot den for en virkelig rettsfred uettergivelige grunnsetning om alles likhet for loven, derved at de bevilger skadeserstatning bare i de tilfeller hvor skaden skyldes de beseirede staters adferd, men ikke tar hensyn til liknende skader oppstått etter 1944—45.

Denne myndighets klart fastsatte oppgave skulle således være å gjeninnføre indrefred og objektiv rett i hver europeiske nasjon og dermed gjøre et sent, men drastisk slutt på hele den kjederekke av rettsmisbruk som ble satt i gang i årene fra 1944—45.

Den «Ungeuropeiske Arbeidskretsen» er seg selvfølgelig fullt bevisst at gjeninnføringen av rettsfreden alene er en del av den store oppgave å overvinne de katastrofale følger, som begge verdenskrigene medførte for Europa. Men dette spørsmålet må bli snart og endelig løst ellers blir det en evig kilde til hat, misforståelse og oppløsning. En slik omfattende og etter store linjer gjennomført utrensning er også en nødvendig første forutsetning for å kunne løse resten av den store oppgaven. Men denne kunne også bli en kraftig virkende impuls til de nye tiltak og den nye vei som de europeiske nasjoner, hvilke under alle skjebnens slag dog har bevart sin livskraft, må nå og vil komme til å nå.

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN
Telefon 55 61 29 — Oslo

Kjøp prost Hedems siste bok

«Historieforfalskning og rettsskandale, en analyse»

Dette uimotsagte arbeid av prost Hedem, som ikke har hatt noe med Nasjonal Samling å gjøre — har en likeså stor tyngde og slagkraft på langt sikt som professor Skeies «Landssvik». Prost Hedem er en vitenskapelig og objektiv gransker og har i dette og tidligere arbeid slått ugjendrivelig fast: 1. De historieforfalskninger som okkupasjons-

oppgjøret bygger på. II. Oppgjørets rettsugydighet. III. Hva er urett og hva er rett under okkupasjon, NB i en retsstat.

Send oppgave til oss over folk som bør ha boken — og beløpet kr. 3 + porto pr. brosjyre over giro 15028, Forbundet, Box 3214, Oslo. Vi eksperderer brosjyrene direkte herfra. La denne brosjyre bli spredt like hurtig som de foregående. Forbundet.

(Forts. fra s. 5).

ødelegge ethvert håp om frivillig tilslutning til et Storgermansk Forbund, og dessuten vil Norge miste Finnmark, — kanskje for alltid.

Det lå derfor i sakens natur at Quisling etter denne konferanse reiste hjem med det faste forsett å ville gjøre det han kunne for at Norge skulle være nøytralt i krigen mellom England og Tyskland.

Når så den norske regjering allikevel forspilte Norges nøytralitet under Altmarkaffæren, så var Quisling klar over følgene for Norge. At han da 9. april dannet sin regjering mente han bare var hans simple plikt som patriot.

Han ville gjenopprette Norges nøytralitet og dermed redde Finnmark for Norge. Han mente å redde håpet om et forenet Europa.

Quisling fortalte engang at 9. aprilregjeringen var lovet full nøytralitets-status av tyskerne. Således skulle tyskerne ikke bruke Norge som utgangspunkt for angrep på England, de skulle selv betale okkupasjonskostningene, og de skulle ikke gripe inn mot sivilbefolkningen.

Da 9. aprilregjeringen falt, så gikk selvfølgelig også nøytraliteten overstyr og vi fikk de forhold som vi alle kjenner så godt.

Det er blitt hevdet fra Nygaardsvoldsregjeringens side at Quisling svekket de norske troppers motstandsevne. Hvis det er riktig, så må en kunne gå ut fra at uten Quisling så ville kampene i Norge ha fortsatt. Dette ville i såfall uvegerlig ha ført til at Russland hadde grepet inn og besatt både Finnland og Finnmark. Også Sverige var antagelig da blitt besatt.

Den norske regjeringens hurtige kapitulasjon 10. juni var også betingelsen for at russerne ikke skulle gripe inn. Hadde regjeringen fortsatt kampene i Nord-Norge, hva den meget godt kunne ha gjort, så ville russerne uvegerlig ha grepet inn og besatt Finnmark.

Quisling visste at hvis det hendte, så var tanken om et europeisk forbund ødelagt for Norges vedkommende. Nordmennene ville aldri tilgitt en slik hendelse.

For Quislings skyld og også for det norske folks skyld, besatte tyskerne også Finnmark på tross av at dette ødela tilslitsforholdet mellom Russland og Tyskland.

Kapitulasjonen 10. juni er ellers en underlig hendelse.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Chester Wilmot skriver i sin bok «Kampen for Europa» side 18:

«Det siste britiske skipet forlot Dunkerque like før dagryden 4. juni. Ved 12-tiden konfererte Hitler med flåtesjefen Raeder og sa til ham at han hadde til hensikt å redusere arméens størrelse så snart Frankrike var slått, og å demobilisere alle eldre menn og fagarbeidere. Invasjonen i England ble ikke diskutert».

England hadde klart å redde 225 000 britiske soldater over kanalen, og om invasjon fra Hitlers side var det ikke tale. Å ha et brohode over til fastlandet i Nord-Norge var av overordentlig stor betydning for England. Det hadde klart å slå Dietl, så han var iferd med å rømme til Sverige. Allikevel trakk England plutselig trossene vekk og lot nordmennene i stikken.

Det er ingen annen forklaring mulig enn at Nord-Norge var russisk interesseområde, og slikt område ville ikke England røre med en ildtang en gang. Den 10. juli kom Stafford Cripps med en rekke tilbud til Russland og i forbindelse med disse tilnærmelser passet det naturligvis ikke å ha tropper på område som var russisk interessefære.

At tyskernes okkupasjon av Nord-Norge vakte russernes mishag og mistanke, viser den kjennsgjerning at russerne øyeblikkelig fulgte opp på dette tyske trekk den 10. juni med å besette de baltiske stater, 15. og 17. juni.

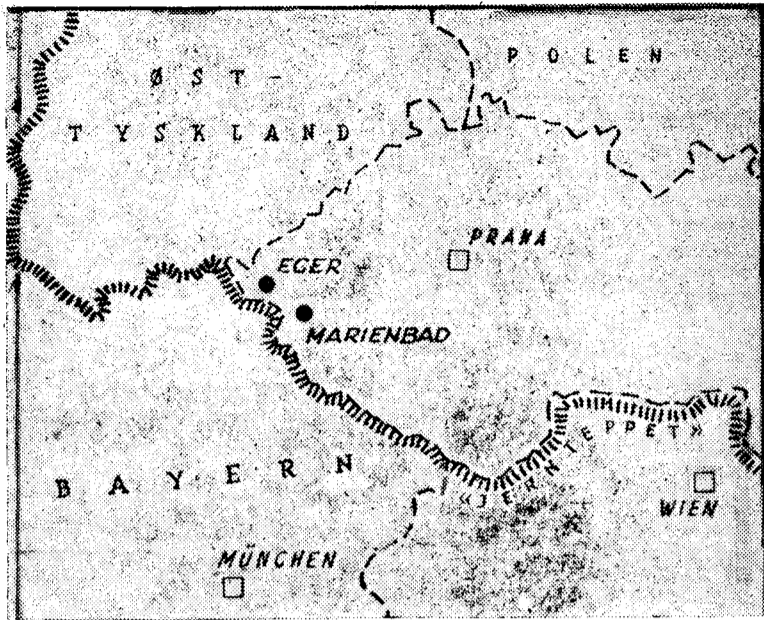
Den norske kapitulasjonsavtale tyder også på det samme: Den går med på felles norsk-tysk grensevern mot øst ved at to norske bataljoner og 1 batteri ble stillet under tysk ledelse. Det kan ikke forståes på annen måte enn at nordmennene skulle hjelpe tyskerne å verge Nord-Norge hvis russerne ville gjøre sine interesser gjeldende. Det er også en rekke andre bestemmelser i kapitulasjonsavtalen som viser det samme.

Alle disse hendelser viser at Quisling reddet både Finnland og Nord-Norge fordi han fikk Hitler til å gå med på sine tanker om et nordisk-tysk forbund.

Det var som følge av disse tanker at Hitler brøt den hemmelige avtale han hadde med Stalin om forholdene i Norden, meglet i Finnlandskrigen og besatte Nord-Norge.

General Ruge deler æren med Quisling for å ha reddet Finnmark, men han foretrekker å ta med seg sin viten i graven, idet underkjennelsen av kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 danner grunnlaget for hele forfølgelsen av NS-folkene. O. K.

Den kommunistiske agentvirksomhet Masseinnvandring til Israel

(Forts. fra s. 1).

forvillet. Likevel vet innbyggerne hva som foregår i dette uhyggelige, døde hus og unngår engstelig å komme i nærheten av det. Å snakke om det våger ingen.

Om natten ruller en vogn inn gjennom gitterporten til parken. To menn stiger ut og fører en ung pike inn i hotellet. Jeg skildrer her det konkrete tilfelle med den kvinnelige tsjekkiske spion Libuse M. Libuse stammet fra en såkalt kapitalistisk familie. Hennes far var høyskoleprofessor og en motstander av kommunistene og derfor fikk hun ikke adgang til å studere. Faren døde og etterlot seg en syk enke og Libuse, som ikke kunne sørge for moren fordi hun ikke fikk noen arbeidstillatelse. Men den som ikke arbeider får heller ikke ha noen bolig, sier det kommunistiske parti. Slik mistet de to kvinner sin bolig og søkte tilhold i et kjellerrom. For å oppholde livet solgte de det siste de hadde. Så kom sulten. Libuse løp fra det ene kontor til det annet og tigget om arbeidstillatelse. Gjerne som gatefeier. Hun ydmyket seg til det ytterste for kameratene, men oppnådde intet. Til slutt ga fortvilelsen henne mot til en flukt over grensen til Bayern. Flukten mislykkedes. Hennes mor ble såret ved et skudd fra de kommunistiske grensevakter og Libuse kom i et fengsel i Pilsen, for å flykte fra «paradis» er straffbart. Hun fikk ikke vite hvor hennes mor var. Etter en uke i eneselle ble hun endelig ført til et nattlig forhør. Kameraten som forhørte henne undersøkesdommer, men en representant for kommunistpartiets sentralkomite, som hadde som oppgave å finne egnet materiale i fengslene for spionasjeskolen i Marienbad. Libuse er ung og vakker og intelligent og ølsket sin mor lidenskapelig. Her kunne en altså gripe til. Uten omsvøp erklærte mannen, at enten gikk Libuse som spion til Bundesrepublikken eller

hennes mor ville dø uten legehjelp i fengslet. Valget var naturligvis intet valg for den stakkars pike. Hun måtte bli spion for å redde moren.

Nå er hun altså i spionasjeskolen. En tilsynskvinne bringer henne til et værelse som praktisk talt er en fengselselle. I alle hotellets værelser bor det frivillige og ufrivillige elever ved denne skole. De har ikke lov å snakke med hverandre. De blir ikke kalt ved navn, men ved deknavn. Undervisningen varer som regel ti timer hver dag, ofte enda lenger, og er temmelig anstrengende. Instruktører forklarer elevene betydningen av den såkalte døde postkasse, som opprettholder forbindelsen mellom de enkelte agenter i utlandet, som ikke må kjenne hverandre. De får lære hvorledes de skal oppføre seg når en er forfulgt av fiendtlige agenter. Betydningen av retardasjonsmomentet ved et forhør etter eventuelt å være arrestert kommer på tale. Psykologi hører til fagene som en av de viktigste faktorer. En lærer å dechifrere og om å omgås gift som ikke etterlater seg noe spor. Og en lærer å operere med båndopptakere, som har plass i en puderdåse og med fotografiapparater som ikke er større enn en fyrstikkeske. Stadig gjentar en de såkalte beredskapsøvelser, ved hvilke elevene blir revet ut av søvnen og straks må besvare alleslags spørsmål. De elever som ikke vil reise under eget navn til den tyske Bundesrepublikk, må lære falske data om sin herkomst. Behandlingen av elevene er ikke akkurat god. De blir slått når lærerne ikke er fornøyet med dem, og maten er kummerlig. Derfor skynder også disse elever seg mest mulig med å avlegge den nødvendige eksamen for å kunne komme vekk fra denne fryktelige skole.

«Flyktingene»

Når eleven er fullbefaren i alle spionasjefagene, blir hans «flukt» over grensen

satt iscene. Som bekjent kom det flere spioner med det såkalte frihetstog inn i den tyske Bundesrepublikk. Den tyske presse synes imidlertid ikke å vite noe om det. Dette tog bruste uten å stanse over den tsjekkisk-bayerske grense ved Eger og ble til en førstearangs sensasjon. Pressen i «den fri verden» slo begivenheten opp nøyaktig slik som kameratene i Moskva og Prag ønsket. Lokomotivføreren på dette tog, en viss Konvalinka, var en av elevene ved skolen i Marienbad. I månedsvis var denne spion en sensasjon i Amerika. Han var en helt som det ble forfattet utallige artikler om. Alle dører sto åpne for ham og en hadde ingen hemmeligheter for denne «antikommunist». Og under alt dette hadde han bare én oppgave: å ta opp kontakt med visse amerikanske fagforeningsledere og å gi rapport til Prag om disse hemmelige underhandlinger.

Et av den tsjekkiske spionasjes glansnumre var også «flukten» av tre tsjekkiske fly inn i Bundesrepublikken. Med et av disse fly kom den meget drevne agent Hanzlicek som senere fikk ansettelse i den amerikanske privatsender Radio Free Europe i München. Denne sender utmerket seg fremfor alt ved sin tyskfiendtlighet, men også ved at flere av dens prominente medarbeidere, naturligvis alle kommunistiske agenter, igjen vendte tilbake til Tsjekkoslovakia.

Kamuflerte mord

Det er godt mulig at den amerikanske etterretningstjeneste til idag ikke har noen anelse om at disse to tapre «flyktinger» Konvalinka og Hanzlicek er farlige agenter. Ihvertfall er jeg den første som forteller om disse ting. Det skal medgis at det kreves mot til det, og også til å offentliggjøre noe slikt. Jeg fortalte i Deutsche Soldaten-Zeitung om alt det kommunistene og deres agenter foretok mot meg for å uskadeliggjøre meg. Deres metoder er skrupuløse og de viker på ingen måte tilbake for mord. For det meste blir disse mord maskert som «selvmord ved gass» eller som «automobiluhell». Selvfølgelig vet politiet i den tyske Bundesrepublikk noe om disse «selvmord» og det er å anta at de hemmelige dokumenter om disse tilfeller senere vil komme for dagen. Men foreløpig bevarer en den dypeste taushet.

Således døde en av de ansatte ved den amerikanske privatsender Free Europe, ved navn Kirsch også ved «selvmord ved hjelp av gass». En tsjekkisk emigrantavis slo dette «selvmord» opp som mord og krevde en undersøkelse.

(Forts. fra s. 1).

aggressiv, og jo flere folk, våpen og penger det får dess mere føler det seg fristet til utvidelser og til å angripe sine naboer.

— Skader ikke regjeringene i USA og Vest-Tyskland de arabiske lands interesser ved at de fremmer og finansierer denne innvandring av kommunistiske jøder til Palestina?

— Vi følger meget oppmerksomt de anstrengelser og det påtrykk Israel understøttet av den zionistiske bevegelse gjør på forskjellige land for å skaffe tilveie de nødvendige penger som skal finansiere denne nye innvandringsbølge, som de arabiske land anser meget farlig.

— Er det mulig for Araberstatenes Liga å få disse stater til å innstille denne understøttelse av en potensiell aggresjon?

— Araberstatenes Liga vil ikke nøle med å ta alle de nødvendige skritt for å stanse denne aggressive bevegelse.

— Er det noen påviselig sammenheng mellom denne farlige masseinnvandring av zionister og trotskister i Palestina og den kommunistiske virksomhet i Syria og Irak? Er dette begynnelsen til en planlagt kommunistisk makt- overtagelse og zionistisk ledelse i Midt-Østen?

— Vi bør heller overlate be- givenhetenes utvikling å svare på dette spørsmål.

— Hva kan anstendige mennesker i Vesten gjøre for tvers gjennom det zionistiske grep på presse, kringkasting og fjernsyn å bekjempe og avsløre den zionistisk-trotskistiske sammensvergelse som

kelse. Det kom imidlertid ingen undersøkelse og heller ikke ble det foretatt noe mot avisen. Kirsch var en av de agenter som var blitt rekrutert gjennom tvang. Kirsch, en kokk fra Wien, var ikke noe dårlig menneske og han hadde samvittighet. Han gjorde riktignok det hans oppdragsgivere beordret ham til, men han drakk seg død- drukken for å glemme sine ugjerninger. Tilslutt avslø han også et oppdrag som lød på mord. Jeg kjenner den person han betrodde seg til. Av forståelige grunner kan je gikke oppgi navnet. Neste dag var Kirsch død.

Og Libuse M.? Hun bor fremdeles idag i Bundesrepublikken. Hennes tilfelle er så egenartet at det må beskrives utførlig. I det hele bør en opplyse folk om den kommunistiske spionasjes metoder, for det lever flere agenter blant oss enn en vil tro.

Olga v. Barényi.

står bak denne masseinnvandring, som gjør Palestinaproblemet enda mere brannfarlig enn det allerede er?

— Jeg er sikker på at den anstendige og fornuftige offentlige mening i ethvert land vil finne utvei til å fri seg fra det zionistiske trykk, når den blir klar over faren for å bli trukket inn i en ny krig.

— Hva er hensikten med det planlagte kontor for Araberstatenes Liga i Stockholm?

Tror Deres Excellence at det vil være til skade for de skandinaviske stater hvis Israel med alle sinne forbindelser og sin makt over propagandapararatet i verden helt kommer over på den moskvakommunistiske linje eller blir trotskistisk?

— Det er oppgaven for våre kontorer i ethvert land å si sannheten om den arabiske verden og å forsøke å vinne forståelse for våre idealer innen de forskjellige folk. Når det gjelder annen del av Deres spørsmål, så er det et problem som de skandinaviske folk selv må tenke igjennom og finne et svar på.

— Hva kan den arabiske nasjonalisme gjøre for å stanse slike planer fra Israels side?

— Den arabiske nasjonalisme har i hundre år vært en fredelig bevegelse. Ved at den gjør araberne sterke og sunde, setter den dem også istand til å yde motstand mot enhver aggresjon.

— Er det en viss skuffelse i de arabiske land over den kjennsgjerning at de store aviser og i særlig grad kirkerne i de vestlige og skandinaviske land er forutinntatt til fordel for Israel?

— Ærlig talt har det vært alleslags skuffelser i den forbindelse, men vi forsøker å korrigere denne holdning som ikke har hverken historisk eller religiøst grunnlag.

(Forts. s. 2).

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 37, priv. 87 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstige av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke — Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

Stavisky - affæren

(Forts. fra s. 4).

ikke hadde fått noen høytidelig statsbegravelse. Den fireogsytti-årige lever nå hos venner ved Middelhavet, i Côte d'Azurs vår. Hva har han ikke også bak seg - verdenskrigen som han år etter år uavlatelig pustet til, Versaillesstraktaten, som han stadig sloss med Cleemnceau om, fordi dikta-tet ikke var hardt nok mot Tyskland, Ruhrkrigen som var hans verk, francens fall, som han bare fikk stanset en stund før den sank i det bunnløse dyp. Nå må han se på hvorledes Frankrike tiltross for sin «seir» truer med å gå under, mens Tyskland på den annen side av Rhinen holdt på å finne igjen seg selv og dermed ny kraft! Og hva har han så å si? Journalisten som er kommet på den tanke å spørre Poincaré kommer ikke frem til ham selv, men gjennom en herre i hans nærmeste omgivelser får han vite den aldersvekkede herres mening: «Herr Poincaré beklager dypt sedenes nåværende forfall. Republikken må ha alles tillit, ellers kan den ikke bestå, og om denne tillit må det kjempes - -».

Setninger, som er kraftløse fraser, stenograferer journalisten skyndsomt i sin notisbok som om det skulle komme fra et orakel, fra den gamle manns munn som engang ble regnet som Frankrikes redningsmann. Ikke bare han, hele hans generasjon, hans tid, trer bort fra skueplassen, for Le-brun har bestemt seg for en av de «unge»: om aftnen 29. januar får Frankrike og verden vite at den nye ministerpresident heter Edouard Daladier, og hans første kunngjøring lyder som en fanfare: «Jeg vil danne en regjering av energiske og aktede menn, som kan gjenopprette statens autoritet».

Da Daladier i disse kritiske dage tiltrer sitt embete, ser størstedelen av den franske nasjon på ham med store forhåpninger. I året 1933 har han allerede en gang før vært ministerpresident og tilfellet ville at han dengang overtok embetet samme dag som Adolf Hitler ble rikskansler i Tyskland - 30. januar. For Daladier var det bare en kort episode, han måtte snart tre tilbake i det politiske spill. Men nå er han kommet igjen med ry av å være den sterke mann, den store tause som nærer vidtrekkende planer i sitt indre, planer han vil sette ut i livet når timen er kommet. Alle ser på ham med forventning. Man vet at han vendte tilbake fra verdenskrigen som pasifist. Man vet at han flere ganger har uttalt seg for forståelse med Tyskland. Man vet at den franske journalist som i november 1933 offentliggjorde et oppsiktsvekkende intervju med den tyske fører var en venn av Daladier. Ser ikke alt ut til at en her har en politiker av stort format og lidenskapelig viljekraft, som kan skaffe nye livsbetingelser for Frankrike? Men det er imidlertid et spørsmål som hele Frankrikes fremtid avhenger av, om dets nye ministerpresident virkelig er en

mann av format og viljekraft, eller om det ikke til syvende og sist vil vise seg at han bare har gitt seg utseende av å være det. Han bringer med seg en dårlig arv fra sin avstamning: han er sydfrenskmann av den skrytende, men i bunn og grunn holdningsløse type som den franske dikter Alphonse Daudet skildrer så slående i sin «Tartarin fra Tarascon». Helten her er en elskverdig stortaler, hvis store ord bare etterfølges av latterlige gjerninger, som under sine medborgeres store beundring reiser til Afrika som løvejeger, men bare nedlegger et stakkars fredelig esel - - .

Fidel Castro -

(Forts. fra s. 5).

kunne vi ikke helt til bunnns forestille oss frasens betydning. Men forleden på byens kinoer ble det gjort klart for oss med et slag: på det hvite lerret ser vi en idrettsstadion besatt av tusener av tilskuere, og hundreder av anklagede som venter på å bli dømt etter tur. Mikrofoner, filmkameraer og televsjonsutstyr omgir scenen. Og et babelsk, ubeskrivelig spektakkel råder. Plutselig roper man opp en anklaget. Anklagerne, en 10 års gutt og en kvinne slynger ut sine beskyldninger. Når den jernlenkede fange kaster seg ut i et forsøk på å forsvare seg eksploderer tribunene i et hysterisk brøl av skjellsord, fornærmelser og hyl. Man kaster blikkbokser, stener og flasker ned på den tiltalte som mister motet og siger sammen. 4 skjeggebusedommere gjenomgår «bevismaterialet» og avsier sin dødsdom. Dette var «saken».

Fidel Castro en skjeggete versjon av vår egen uforlignelige kaptein Gandhi (dekknavn for gorilla-«gestapist») har den fordel fremfor denne at han ikke leker med lik, han produserer dem. Han har nå erklært at en regjeringssoldats blotte og bare motstand imot en frigjøringskjempe er en forbrytelse mot friheten og må straffes, selv om motstanden foregikk i åpen og regulær krig. Og som auditorium samler han sammen enker og faderløse etter falne frigjørere for å utnytte deres sorg. Igrunnen kan vi ikke annet enn å medgi at våre gorillaer fører seg som rene damer i sammenligning med de som har tatt opp stilen i caribene nord for ekvator.

Om noen smittet av vrede eller hysteri løfter en pekefinger, så er det nok til å skyve den utpekte frem foran en parodi av en rett, for et improvisert tribunal hvor dommerne overgår massen i pasjon.

Det drepes og drepes, i ly av applaus fra noen og under andres taushet. Etterpå vet

HLINKA-GARDEN KJEMPER FORTSATT

Også det italienske tidskrift «Rivista Romana», som utgis av grev Vanni Teodorani, den kjente stifter av «Mussolinis Legion» bekrefter den melding vi tidligere har gitt Folk og Land om at den slovakiske Hlinka-garde fortsatt står i partiskamp mot bolsjevismen. «Kampen gjelder ikke bare Slovakias frihet», heter det, «men vi kjemper for det kristne Europa».

DEN ITALIENSKE DE GAULLE

Euroform melder fra Roma: Den øverstkommanderende for de italienske enheter i det russiske felttog, general Giovanni Messe regnes i italienske høyrekretser for å være «den italienske de Gaulle». Hans tilhengere består av høyre fløy av de kristelige demokrater og av monarkister. General Messe er en ubetinget tilhenger av NATO og sies personlig å være energisk ubestikkelig og tapper.

KRAKE SØKER MAKE?

«Informations-Brief», Düsseldorf forteller at det i Santiago de Chile i slutten av november var en stor kommunistkongress. Som kringkast-

vi at det vil bli som det alltid har vært: da får vi høre om den som falt uskyldig, de som ble henrettet fordi de var så lik en annen og fordi man trodde og man syntes at . . . Begivenhetene omkring den cubanske revolusjon er de uhyggelige konsekvensens frukter som de ansvarlige for den forferdelige Nürnbergdomstolen har sådd i Amerika. — Vi har nå en viss tid hørt så mye snakk om de bebreidedes uhyrligheter. Det ser ut til at det alltid bare er den overvunne som begår slike. Er dette sannheten — eller holder man på den besleiredes forgælsel for å rettferdiggjøre sine egne? En slik innstilling er såvisst ikke uten risiko, for hvem vet om ikke dagens seierherrer kan bli blant de besleirede imorgen . . .

Fidel Castro, mannen som lever på nåde, idet han i 1953 ble benådet av Batista, har dekretert at på Cuba gis det ingen nåde, og blodet strømmer da fortsatt uten noen som helst demning. Stilt overfor denne kjennsgjering har kirken hevet sin røst for å minne om den kristelige forpliktelse og det diplomatiske korps i landet har nektet å delta i en offentlig akt fordi heller ikke de internasjonale overenskomster for asylretten respekteres. Tvert imot er

ingen meddelte var blant bidragsyterne til den chilenske kommunistiske sentralkomite også den jødiske koloni, som ga 140 000 dollar.

ILLEGAL FRIHETSENDER I NORD-IRLAND

Fra Dublin meddeles at en illegal «Irsk frihetssender» er i virksomhet i Nord-Irland (Ulster).

ARBEIDSLEDIGHETEN

Hvor alvorlig verdenssituasjonen er fremgår av at det sies å være bortimot 5 mill. mennesker i USA som er berørt av arbeidsledigheten. Det har da også reist seg krav om nedsettelse av arbeidstiden til 35 timer pr. uke. Det er naturligvis en vei å gå for de statlige fallenter både i USA og her hjemme, men da får en på den annen side ta konsekvensen i form av nedsatt levestandard.

IKKE BARE I SØR-AFRIKA

Nå gjærer det over hele Midt-Afrika og vi hører ikke mere om hvorledes de hvite undertrykker de fargede. Nå er det nemlig gode engelske demokrater som griper til våldsmidler for å bevare de hvites posisjon. De britiske

jungelloven gjort gjeldende for de som har søkt politisk asyl.

Den liberale mentalitet er en merkelig mekanisme. Den parodierer demokratienes kamp mot totalitarismen og innfører «Vae Victis» som seierens doktrine, oppretter nye Nürnberg-domstoler i sine egne land, og når kampens voldsomhet er over, innfører man, helt unødvendig og ubegrunnet systemet med «krigsforbrytelser» og «krigsforbrytere».

De cubanske seierherrer, Marats og Lenins kapitalistiske etterfølgere, har opphøyet til hellig lov den frihet til vold og forbrytelse som de sa seg å bekjempe hos sine motstandere. Når kampens siste skudd dør hen, og når man istedenfor kjempende har for seg en front av fanger — når skjebnen til gårstdagens fiender er betrodd dem — da begynner de å drepe. Uten risiko. Uten storhet. Og soldatuniformen de har maskert seg med for å rettferdiggjøre sine aksjoner blir til bøddeles drakt.

Slik er de amerikanske «frigjøringsrevolusjonenes» leiesoldater: umenneskelige monstre — fredsforbrytere som er nødt til å oppfinne krigsforbrytelser for å tilfredsstille og rettferdiggjøre sitt drapsvanvidd.

aviser var som kjent blant de verste til å angripe Sør-Afrikasambandet for apartheidpolitikken, men etter at nå metodene fra Kreta tas i bruk i de britiske lydostatene tier demokratiene — også det norske. Og dog er det slik at i Sør-Afrika er de hvite som (bortsett fra busknegrene) er de første kolonisatorer og bantuene først er kommet til nordfra senere, mens det i de britiske mandatområder er omvendt. Der finnes det bare et fåtall hvite, mens hovedmengden er innfødte afrikanere.

SOLCH EIN DING MUSS ICH AUCH HABEN

Engelskmennene, som satte seg selv grundig utenfor i den krig de fikk istand mot Tyskland, har dessverre bevart stormaktstankene i all sin avmektighet og nettopp derfor er det så farlig. England har som kjent sin egen lille atombombe og nå skal det også kopiere den amerikanske atomdrevne ubåt som gikk under Nordpolalotten. Og mere og mere utsatt blir verdens skjebne etterhvert som uberegnelige statsmenn får makten over disse fryktelige våpen.

ERHARD NY TYSK BUNDESPRESIDENT?

Den kommende vest-tyske forbundspresident blir antagelig den nåværende økonomi-minister Ludwig Erhard. Han er iallfall nominert av det kristelig-demokratiske parti og blir vel valgt siden han er uhyre populær innen alle kretser. Det skumles om at det var den tyske storindustri som sørget for at han avanserte slik at en ble kvitt ham i en sektor hvor han var litt brysom med sin uvilje mot karteller. Den nye bundspresident blir sikkert ikke verre enn den nåværende.

FOLK og LAND

Ekspedisjon og kasse:
Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser
Kr. 25,- pr. år, kr. 12.50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 29.00 pr.
år, kr. 14.50 pr. halvår.
Utlandet forøvrig: kr.
33.00 pr. år, kr. 16.50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35.00 pr. år, kr.
17.50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre
Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo